

VONNIS

A.R. nr. 13/298/A

Rep. nr.: 14/1827
Code VON: EV

De arbeidsrechtbank te Gent, negende kamer, heeft het volgende vonnis uitgesproken:

INZAKE: [REDACTED] wonende te [REDACTED]
[REDACTED] in zijn hoedanigheid van voogd van
[REDACTED] wonende te [REDACTED]

eisende partij, ter openbare zitting vertegenwoordigd door mr. L. Michiels, advocaat met kantoor te 2018 Antwerpen, Broederminstraat 38, *waar eisende partij woonstkeuze doet.*

TEGEN: het **OPENBAAR CENTRUM VOOR MAATSCHAPPELIJK WELZIJN GENT**,
publiekrechtelijke instelling, met zetel te 9000 Gent, Onderbergen 86,

verwerende partij, ter openbare zitting vertegenwoordigd door mr. H. Dhondt *loco* mr. W. Van der Gucht, advocaat met kantoor te 9000 Gent, Voskenslaan 34.

VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering van eisende partij, *zoals geformuleerd bij verzoekschrift dd. 28 januari 2013* ontvangen ter griffie van deze rechtbank op 31 januari 2013, strekt ertoe:

- de beslissing van verwerende partij dd. 4 december 2012, waarbij beslist werd om eisende partij vanaf 25 oktober 2012 geen levensminimum te verlenen, te vernietigen;
- verwerende partij te veroordelen tot de toekenning van maatschappelijke dienstverlening bestaande uit een financiële tegemoetkoming gelijk aan het leefloon als alleenstaande vanaf 23 oktober 2012;
- verwerende partij te veroordelen tot de toekenning van een financiële steun in het kader van de huurwaarborg op datum van 23 oktober 2012;
- verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding;
- het te wijzen vonnis uitvoerbaar bij voorraad te verklaren, zonder borgstelling of kantonnement en spijts de aanwending van gelijk welk rechtsmiddel.

Bij conclusie ontvangen ter griffie van deze rechtbank op 15 juli 2013 heeft eisende partij zijn vordering geherformuleerd, ertoe strekkende:

- de beslissing van verwerende partij dd. 4 december 2012, waarbij beslist werd om eisende partij vanaf 25 oktober 2012 geen levensminimum te verlenen, te vernietigen;
- verwerende partij te veroordelen tot de toekenning van maatschappelijke dienstverlening bestaande uit een financiële tegemoetkoming gelijk aan het leefloon als alleenstaande vanaf 25 oktober 2012;
- verwerende partij te veroordelen tot de toekenning van een financiële steun in het kader van de huurwaarborg;
- verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding;
- het te wijzen vonnis uitvoerbaar bij voorraad te verklaren, zonder borgstelling of kantonnement en spijs de aanwending van gelijk welk rechtsmiddel.

PROCEDURE

De vordering werd ingeleid bij middel van een verzoekschrift dd. 28 januari 2013, dat op 31 januari 2013 ter griffie van deze rechtbank werd ontvangen.

De partijen werden bij uittreksel uit het zittingsblad van de openbare zitting van de negende kamer van 17 mei 2013, op 24 mei 2013, overeenkomstig artikel 747, § 2, vierde lid van het Gerechtelijk Wetboek, in kennis gesteld van de conclusietermijnen en rechtsdag, welke werd bepaald ter openbare zitting van de negende kamer van 4 oktober 2013.

Namens eisende partij werden besluiten ontvangen ter griffie van deze rechtbank op 15 juli 2013.

Namens verwerende partij werden besluiten dd. 14 juni 2013 ontvangen ter griffie van deze rechtbank op 18 juni 2013, evenals tweede besluiten dd. 13 september 2013 op 16 september 2013.

Op de openbare zitting van 4 oktober 2013 zijn beide partijen verschenen en werden zij gehoord in de uiteenzetting van hun middelen en conclusies.

Het debat werd gesloten en de zaak werd meegedeeld aan het openbaar ministerie.

Mevr. A. Vanderhaeghen, substituut-arbeidsauditeur, heeft schriftelijk advies neergelegd ter griffie van deze rechtbank op 14 oktober 2013.

Verwerende partij heeft een repliek op dit advies uitgebracht, ontvangen ter griffie van deze rechtbank op 4 november 2013.

Hierna werd de zaak in beraad genomen.

De stukken van het geding, onder meer deze gevoegd bij het dossier van rechtspleging, werden gezien.

FEITEN EN VOORGAANDE

Eisende partij (° 31 december 1995) is een jongeman afkomstig uit Afghanistan.

Met ingang van 25 augustus 2011 werd de heer ██████ aangesteld als voogd van eisende partij in toepassing van de Programmawet van 24 december 2002 (stuk 1 bundel eisende partij).

Op 11 mei 2011 diende eisende partij een asielaanvraag in. Op 29 juni 2012 besliste de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om aan eisende partij niet de status van vluchteling toe te kennen, doch wel de status van subsidiaire bescherming (stuk 7 bundel eisende partij).

Met ingang van 20 oktober 2011 werd eisende partij opgevangen in het opvangcentrum van het Rode Kruis te Deinze. Voorheen verbleef hij gedurende enkele maanden in een hotel in Brussel-Zuid.

Op 21 september 2012 meldden eisende partij en zijn voogd zich aan bij verwerende partij met het oog op het verkrijgen van maatschappelijke dienstverlening overeenstemmend met het barema van het leefloon en een huurwaarborg. Er werd aan eisende partij gevraagd om de nodige documenten te bezorgen.

Op 24 oktober 2012 werd verwerende partij gecontacteerd door de vzw Minor Ndako met de vraag hoe ver het dossier van eisende partij stond. Op dat ogenblik kwam aan het licht dat de voogd van eisende partij de gevraagde documenten klaarblijkelijk naar een foutief adres had verzonden.

Op 25 oktober 2012 diende eisende partij een formele aanvraag in bij verwerende partij voor het verkrijgen van financiële hulpverlening onder de vorm van maatschappelijke dienstverlening en een huurwaarborg.

Eisende partij diende tevens een hulpaanvraag in bij het Comité voor Bijzondere Jeugdzorg (hierna verkort geciteerd als CBJ). Op 5 november 2012 werd de hulpaanvraag door het Bureau Jeugdbijstand van Kortrijk, waar de voogd van eisende partij woonachtig is, besproken en afgewezen (stuk 5 bundel eisende partij).

Met ingang van 1 september 2012 huurt eisende partij een studentenkamer gelegen in de ██████ te Gent. Met ingang van 1 november 2012 heeft hij daar zijn intrek genomen.

Met ingang van 28 september 2012 wordt eisende partij begeleid door Lisanga, Dienst Begeleid Zelfstandig wonen van de vzw Minor Ndako (stuk 8 bundel eisende partij).

Met ingang van 11 december 2012 volgt hij in de onderwijsinstelling HTI Sint-Antonius de lessen van 'het modulair onderwijs – Onderhoudsmecaniciën personenwagens en lichte bedrijfsvoertuigen DBSO' (stuk 6 bundel eisende partij).

Op 4 december 2012 (stuk 5 bundel verwerende partij; stuk 5 administratief dossier) besliste verwerende partij om vanaf 25 oktober 2012 geen levensminimum te verlenen. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“[...]

- *u voldoet niet aan de voorwaarden in de Organieke Wet van 8 juli 1976*
- *u verblijft in het lokaal opvanginitiatief van Deinze waar u een menswaardig bestaan gewaarborgd wordt (artikel 1 van de Organieke Wet van 8 juli 1976)*
- *u heeft uw verblijfsadres en de inschrijving in het vreemdelingenregister buiten Gent (artikel 1 van de Wet van 2 april 1965)*
- *het residuair karakter van de OCMW-hulpverlening. Dit betekent dat alle andere mogelijkheden en opvanginitiatieven moeten uitgeput zijn alvorens er beroep kan gedaan worden op het OCMW (artikel 1 van de Organieke Wet van 8 juli 1976)*
 - *u heeft de mogelijkheid van uitstel vertrek uit het opvangcentrum nog niet uitgeput*
 - *u en uw voogd kunnen geen bewijs voorleggen dat er tot op heden een aanvraag werd ingediend bij het Comité Bijzondere Jeugdzorg*
- *het verlenen van financiële hulp is in uw situatie niet de meest passende vorm van hulpverlening voor een niet-begeleide 16-jarige minderjarige (artikel 60 § 3 van de Organieke Wet van 8 juli 1976)*

[...]”

Tevens werd beslist om aan eisende partij geen tussenkomst in borg te verlenen, dit op basis van de volgende motivering:

“[...]

- *u bent niet dakloos namelijk u verblijft in het lokaal opvanginitiatief Deinze alwaar u een menswaardig bestaan gewaarborgd wordt (artikel 57bis van de Organieke Wet van 8 juli 1976)*
- *u heeft de mogelijkheid om tot aan uw meerderjarigheid in het opvangcentrum te verblijven*
- *het residuair karakter van de OCMW hulpverlening (artikel 1 van de Organieke Wet van 8 juli 1976). Die stelt dat eerst alle andere mogelijkheden en opvanginitiatieven moeten uitgeput zijn alvorens beroep kan gedaan worden op het OCMW*
- *u heeft geen concreet woonvoorstel.*

[...]”

Deze beslissing werd aan eisende partij ter kennis gebracht bij aangetekende zending van 19 december 2012 (stukken 3 en 4 bundel verwerende partij; stukken 3 en 4 administratief dossier) en aan zijn voogd bij schrijven dd. 20 december 2012 (stuk 1 bundel eisende partij; stukken 1 en 2 bundel verwerende partij; stukken 1 en 2 administratief dossier).

Zoals hogerop reeds aangegeven heeft eisende partij middels een verzoekschrift, neergelegd ter griffie van deze rechtbank op 31 januari 2013, beroep aangetekend tegen de beslissing van 4 december 2012.

Op 30 januari 2013 is eisende partij overgegaan tot dagvaarding in kort geding tegen diezelfde beslissing. Bij beschikking gewezen op 8 maart 2013 heeft de Voorzitter van deze rechtbank, zetelend in kort geding, de vordering van eisende partij deels gegrond verklaard. Er werd voor recht

gezegd dat eisende partij, ten voorlopige titel, aanspraak kan maken op sociale hulp gelijk aan het leefloon, en dit vanaf 31 januari 2013 en onder aftrek van de door hem gerealiseerde inkomsten, alsook dat hij vanaf die datum recht heeft tot voorlopige waarborg op verpleging en verzorging (stuk 21 bundel eisende partij). Tegen deze beschikking heeft verwerende partij hoger beroep ingesteld.

TOELAATBAARHEID

De vordering, ingesteld bij verzoekschrift dd. 28 januari 2013, neergelegd ter griffie van deze rechtbank op 31 januari 2013, is gericht tegen een beslissing dd. 4 december 2012 die aan eisende partij werd betekend op 19 december 2012.

De vordering werd tijdig en regelmatig naar vorm ingesteld.

De vordering is derhalve toelaatbaar.

TEN GRONDE

Eisende partij vordert, zoals hogerop reeds aangegeven, de vernietiging van de bestreden beslissing, alsook om verwerende partij te veroordelen tot de toekenning van, enerzijds, maatschappelijke dienstverlening bestaande uit een financiële tegemoetkoming gelijk aan het leefloon als alleenstaande vanaf 25 oktober 2012 en, anderzijds, financiële steun in het kader van de huurwaarborg.

A. Standpunt van eisende partij

Eisende partij betoogt dat hij, op basis van de artikelen 1 en 57, § 1 van de OCMW-wet is eisende partij en gezien hem op 29 juni 2012 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend en hij dus op een legale wijze op het Belgische grondgebied verblijft, gerechtigd is op de 'normale' maatschappelijke dienstverlening, en niet enkel op (het uitzonderingsregime van de) dringende medische hulp, zoals geregeld door artikel 57, § 2, 1° van de OCMW-wet. Over de behoefte van eisende partij kan geen twijfel bestaan; deze blijkt ook uit het sociaal verslag van verwerende partij.

De motieven van verwerende partij om eisende partij desalniettemin toch het recht op maatschappelijke dienstverlening te ontfangen, kunnen niet worden bijgetreden.

Het eerste argument van verwerende partij dat eisende partij zich, gelet op het residuair karakter van het recht op maatschappelijke dienstverlening, tot een andere dienst zou moeten wenden, met name de dienst jeugdbescherming, wordt door eisende partij betwist. Toegang tot de opvangstructuren van de Bijzondere Jeugdbijstand veronderstelt het

bestaan van een problematische opvoedingssituatie of het plegen van een als misdrijf omschreven feit. Eisende partij bevindt zich evenwel noch in een problematische opvoedingssituatie en heeft noch een als misdrijf omschreven feit gepleegd. Het CBJ is derhalve niet bevoegd om aan eisende partij materiële hulp toe te kennen. In dit verband benadrukt eisende partij dat hij een hulpaanvraag heeft ingediend bij het Bureau Jeugdbijstand te Kortrijk (woonplaats van zijn voogd), dat deze aanvraag op 5 november 2012 evenwel heeft afgewezen (stuk 5 bundel eisende partij). Bijgevolg was verwerende partij, als OCMW, wel degelijk bevoegd om aan eisende partij, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling met een legaal verblijfsstatuut, maatschappelijke dienstverlening toe te kennen, hetgeen ook inmiddels in de rechtspraak door verschillende arbeidsgerechten is bevestigd (stukken 11 tot en met 14 bundel eisende partij).

Met de stelling van verwerende partij dat niet-begeleide minderjarige vreemdelingen in regel begeleid moeten worden door de Bijzondere Jeugdzorg en onder de bevoegdheid van de Gemeenschappen vallen is eisende partij het derhalve niet eens, dit om verschillende redenen. Dit standpunt betreft een beleidsbeslissing die niet in de regelgeving terug te vinden is. Het strookt, aldus eisende partij, ook niet met de realiteit dat OCMW's wel degelijk niet-begeleide minderjarige vreemdelingen ten laste nemen, zoals verwerende partij overigens ook zelf deed in het verleden. De Bijzondere Jeugdzorg is er voor situaties waarin er bijzondere ondersteuningsnoden zijn en het is finaal het CBJ dat bepaalt wat al dan niet als een problematische opvoedingssituatie wordt beschouwd. Bovendien blijkt uit regelgeving van met name de Vlaamse Gemeenschap (onder meer een omzendbrief van 1999) dat het loutere feit van niet-begeleide minderjarige te zijn, onvoldoende is om te spreken van een problematische opvoedingssituatie.

Het tweede argument van verwerende partij luidt dat, in het licht van de residuaire aard van de maatschappelijke dienstverlening, eisende partij zich dient te wenden tot Fedasil en de opvangstructuren die binnen het kader van de Opvangwet voor niet-begeleide minderjarigen zijn uitgebouwd. Dit argument klopt evenmin, aldus eisende partij. Op basis van de bepalingen van de Opvangwet blijkt zeer duidelijk dat wanneer de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, zoals *in casu*, een beslissing heeft genomen tot toekenning aan de status van onder meer subsidiaire bescherming, de toewijzing aan een opvangstructuur eindigt en de maatschappelijke dienstverlening door de OCMW's moet worden verstrekt.

Inzake de toe te kennen steun, betoogt verwerende partij dat het verlenen van financiële steun niet de meest passende vorm is van hulpverlening voor een niet-begeleide minderjarige vreemdeling. Zoals ook de Voorzitter van de arbeidsrechtbank, in de kort geding procedure, heeft opgemerkt heeft verwerende partij zelf geen andere initiatief genomen om in een betere begeleiding te voorzien. Bovendien kreeg eisende partij een voogd toegewezen en geniet hij begeleiding van Lisanga. Ten onrechte probeert

verwerende partij te insinueren dat de kwaliteit van de voorgedij en de begeleiding van Lisanga *in casu* niet afdoende zou zijn. Eisende partij vraagt zich af of verwerende partij niet beter zou kijken naar haar eigen maatschappelijke opdracht vooraleer kritiek te leveren op andere instanties en organisaties.

B. Standpunt van verwerende partij

Verwerende partij verzoekt de rechtbank om de vordering af te wijzen als ongegrond en de bestreden beslissing te bevestigen.

Voorafgaand merkt verwerende partij op dat de aanvraag om dienstverlening weliswaar werd ingediend bij de diensten van verwerende partij op 25 oktober 2012, maar dat de wettelijke informatie een inschrijving aantonen te Gent vanaf 22 november 2012, zodat voor de periode vóór het wettelijk verblijf van eisende partij in Gent verwerende partij hoedanook niet bevoegd is. Het is aan eisende partij om aan te tonen dat, anders dan uit de officiële stukken blijkt, hij vóór 22 november 2012 in Gent verbleef.

Ten gronde is verwerende partij van oordeel dat aan eisende partij geen maatschappelijke dienstverlening moet worden toegekend om reden dat het recht op maatschappelijke dienstverlening een residuair karakter heeft. Het OCMW is derhalve slechts bevoegd wanneer de aanvrager niet op een andere manier in staat kan worden gesteld om een menswaardig bestaan te leiden, wanneer geen andere instantie bevoegd is om aan de aanvrager het beoogde menswaardig bestaan te verlenen of, nog, indien de noden van de betrokkene niet op een andere manier vervuld kunnen worden en alle andere sociale rechten effectief uitgeput zijn. *In casu* waren er voor eisende partij alternatieve opvangmogelijkheden, maar eisende partij heeft moedwillig deze mogelijkheden verlaten en andere opvangalternatieven niet aangewend teneinde aanspraak te kunnen maken op steun lastens het OCMW.

Zo bleek eisende partij op de datum van zijn aanvraag nog te verblijven in een opvangstructuur van het Rode Kruis te Deinze. Volgens verwerende partij had eisende partij geen enkele verplichting om deze opvangstructuur te verlaten. Eisende partij kon om een uitstel van vertrek verzoeken, zo blijkt, aldus verwerende partij, uit een instructie van Fedasil van 17 februari 2012 (stuk 7 bundel verwerende partij). De opvangstructuren van Fedasil kennen bovendien thans geen plaatstekort meer.

Naast de opvangmogelijkheden van Fedasil dient eisende partij volgens verwerende partij, op basis van het residuair karakter van de maatschappelijke dienstverlening, gebruik te maken van de opvangmogelijkheden in de bijzondere jeugdzorg, gezien minderjarigen in eerste instantie door de Gemeenschappen moeten opgevangen worden, zoals de staatssecretaris voor asiel en migratie recent nog in juli 2013 bevestigde naar aanleiding van een voorstel van resolutie over de opvang

van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen. Dit standpunt wordt verder ondersteund door de inhoud van de Richtlijn 2011/95/EU, aldus verwerende partij. *In casu* bestaat er ook een juridische rechtsgrond voor de opvang van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen binnen de structuren van de bijzondere jeugdzorg, meer bepaald artikel 3 van het decreet Bijzondere Jeugdzorg, dat voorziet in een recht op hulp of bijstand voor minderjarigen die zich in een problematische opvoedingssituatie bevinden. Volgens verwerende partij bevindt eisende partij zich, zoals elke niet-begeleide minderjarige vreemdeling, ontegensprekelijk in een problematische opvoedingssituatie en moet hij derhalve opgevangen kunnen worden binnen de diensten van de gemeenschappen. Er werd door hem een aanvraag gedaan bij het CBJ. Bijgevolg wordt door verwerende partij wel degelijk terecht in eerste instantie verwezen naar de tussenkomst van de Gemeenschappen en het CBJ voor de opvang van deze minderjarigen. Van eisende partij kan wel degelijk worden gevegd dat hij zich richt tot deze instanties. Nog volgens verwerende partij kon bijzondere jeugdzorg niet weigeren om eisende partij op te vangen en kan er alleen maar 'worden vastgesteld dat eisende partij zich al te gemakkelijk neerlegt bij, zich zelfs verkneukelt in het gegeven dat zijn aanvraag werd geweigerd' (tweede besluiten, 14). Eisende partij heeft volgens verwerende partij ook ten onrechte nagelaten om, gelet op de negatieve beslissing van het CBJ, om de tussenkomst van de bemiddelingscommissie te verzoeken.

Overeenkomstig artikel 60, § 3 van de OCMW-wet verstrekt het OCMW materiële hulp in de meest passende vorm. *In casu* wordt enkel om financiële steun verzocht en worden alle alternatieven van de hand gewezen. Verwerende partij blijft er naar eigen zeggen evenwel sterk van overtuigd dat *in casu* het verlenen van financiële steun in functie van een – zelfs begeleid – zelfstandig wonen in Gent niet de meest aangepaste vorm van maatschappelijke dienstverlening is. Eisende partij is op 15-jarige leeftijd naar België gekomen en is hier pas sedert 2011. Er is geen enkele aanwijzing dat hij op zo korte tijd een voldoende zelfstandigheid heeft opgebouwd om alleen te wonen. Er kunnen volgens verwerende partij ook ernstige vragen worden gesteld bij de begeleiding van Lisanga. Eisende partij heeft duidelijk nood aan een meer aangepast kader en kan zich best in eerste instantie richten tot de opvangstructuren die ook wettelijk gezien de eerste opvang aan deze minderjarigen moeten verstrekken.

Uiterst ondergeschikt, zo voert verwerende partij aan, dienen uiteraard de algemene regels voor steunverlening in acht te worden genomen. Maatschappelijke dienstverlening bestaat niet per definitie uit financiële steun gelijk aan een leefloon. Maatschappelijke dienstverlening strekt ertoe de betrokkene in staat te stellen om een menswaardig leven te leiden, rekening houdend met de inkomsten van eisende partij, zoals de eventuele inkomsten uit het leercontract.

Met betrekking tot de gevorderde tussenkomst in de huurwaarborg merkt verwerende partij op dat deze huurwaarborg door de vzw Minor Ndako werd voldaan, zoals ook de Voorzitter van deze rechtbank, zetelend in kort geding, heeft vastgesteld. Er is dus aan de huurwaarborg voldaan en deze kan, bij einde huurcontract, worden gerecupereerd.

C. *Beoordeling door de rechtbank*

De rechtbank stelt op de eerste plaats vast dat er omtrent een aantal relevante gegevens in deze zaak geen betwisting bestaat tussen partijen. Eisende partij is te beschouwen – minstens tot 31 december 2013 – als een niet-begeleide minderjarige vreemdeling. Eisende partij beschikt over een legaal, tijdelijk verblijfsrecht, gelet op de toekenning, door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van de status van subsidiaire bescherming op 29 juni 2012. Evenmin bestaat er betwisting over de behoefte van eisende partij.

De centrale discussie tussen partijen luidt of op basis van deze niet betwiste gegevens verwerende partij gehouden is tot toekenning van maatschappelijke dienstverlening aan eisende partij dan wel terecht heeft beslist om hem deze dienstverlening vanaf 25 oktober 2012 te ontzeggen.

1. Juridisch kader

Overeenkomstig artikel 1 van de OCMW-wet heeft elke persoon recht op maatschappelijke dienstverlening met als doel eenieder in de mogelijkheid te stellen een leven te leiden dat beantwoordt aan de menselijke waardigheid.

Artikel 57 van de OCMW-wet bepaalt, in § 1, dat het OCMW, onverminderd het bepaalde in artikel 57ter, tot taak heeft aan personen en gezinnen de dienstverlening te verzekeren waartoe de gemeenschap is gehouden. Het verzekert niet alleen lenigende of curatieve, doch ook preventieve hulp. Het bevordert de maatschappelijke participatie van de gebruiker. Deze dienstverlening kan van materiële, sociale, geneeskundige, sociaal-geneeskundige of psychologische aard zijn.

Overeenkomstig artikel 57, § 2 van de OCMW-wet is de taak van het centrum beperkt tot 1° het verlenen van dringende medische hulp, wanneer het gaat om een vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en 2° het vaststellen van de staat van behoefte doordat de ouders hun onderhoudsplicht niet nakomen of niet in staat zijn die na te komen, wanneer het gaat om een vreemdeling jonger dan 18 jaar die met zijn ouders illegaal in het Rijk verblijft.

Artikel 60 van de OCMW-wet bepaalt dat de tussenkomst van het centrum, zo nodig, wordt voorafgegaan door een sociaal onderzoek dat besluit met een nauwkeurige diagnose nopens het bestaan en de omvang van de behoefte aan dienstverlening en de meest passende middelen voorstelt om daarin te voorzien.

2. Toepassing op de concrete zaak

2.1. Principieel recht van eisende partij op maatschappelijke dienstverlening

Zoals ook de arbeidsauditeur in haar schriftelijk advies stelt, kan eisende partij, wiens verblijf ten gevolge van de toekenning van de status van subsidiaire bescherming legaal is, in principe aanspraak maken op maatschappelijke dienstverlening.

In een recent arrest (AR 2013/AG/75, *onuitg.*) stelt het arbeidshof te Gent dat elk kind dat legaal in België verblijft en niet in staat is menswaardig te leven, recht heeft op maatschappelijke dienstverlening. Ook door andere arbeidsgerechten wordt deze stelling aangenomen (cf. Kort Ged. Arbrb. Brussel nr. 12/168/C, 9 augustus 2012, A.R. nr. 12/16735, *onuitg.*; stuk 11 bundel eisende partij). In tegenstelling tot de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, waarin het recht op een leefloon onderworpen wordt aan het bereiken van de meerderjarigheid (op enkele uitzonderingen na), vindt men een dergelijke leeftijdsvoorwaarde niet terug in de OCMW-wet (cf. Kort Ged. Arbrb. Brussel nr. 12/138/C, 22 november 2012, *J.dr.jeun* 2013, afl. 321, 40, noot BVK en *Rev. dr. étr.* 2012, afl. 170, 705; A. VAN KLEEF, "De rol van OCMW's ten aanzien van niet-begeleide buitenlandse minderjarigen", *T.J.K.* 2000, afl. 3, 121 ev). Gezien eisende partij bovendien, zoals reeds gezegd, over een legaal (tijdelijk) verblijfsrecht beschikt, vindt artikel 57, § 2 van de OCMW-wet *in casu* geen toepassing.

2.2. Nopens de argumenten van verwerende partij om geen maatschappelijke dienstverlening toe te kennen

In de bestreden beslissing heeft verwerende partij eisende partij het recht op maatschappelijke dienstverlening onder de vorm van financiële steun gelijk aan het leefloon voor een alleenstaande evenwel ontzegd.

Inhoudelijk stoelt verwerende partij deze beslissing in hoofdde op de residuaire aard van de OCMW-hulpverlening die, volgens verwerende partij, inhoudt dat alle andere mogelijkheden en opvanginitiatieven moeten worden uitgeput. Op grond hiervan verwijt verwerende partij aan eisende partij met name dat hij twee andere opvangmogelijkheden niet heeft aangewend of uitgeput, zijnde, enerzijds, de opvangmogelijkheden binnen de opvangstructuren van Fedasil en, anderzijds, de opvangmogelijkheden binnen de sector van de Bijzondere Jeugdbijstand.

Voorts is verwerende partij van oordeel dat het verlenen van financiële hulp niet de meest passende vorm van hulpverlening is voor een niet-begeleide 16-jarige minderjarige.

De arbeidsrechtbank is het niet eens met deze argumentatie.

Hoewel de rechtbank principieel de stelling kan onderschrijven dat men uit de OCMW-wet kan afleiden dat de hulpverlening van het OCMW een residuair karakter heeft, beroept verwerende partij zich in deze zaak ten onrechte hierop om aan eisende partij het recht op maatschappelijke dienstverlening te ontzeggen.

2.2.1. Nopens het argument van het residuair karakter van de OCMW-hulpverlening, toegepast op de opvangmogelijkheden bij Fedasil

Dat is op de eerste plaats het geval in zoverre verwerende partij dit residuair karakter van haar hulpverleningsopdracht *in casu* inroept ten overstaan van de opvangstructuren van Fedasil.

Overeenkomstig artikel 8 van de wet van 20 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (hierna: Opvangwet) verstrekken de openbare centra voor maatschappelijke welzijn maatschappelijke dienstverlening wanneer de toewijzing aan een opvangstructuur (en dus de materiële hulp) eindigt met toepassing van artikel 11, § 1 van de Opvangwet. Uit artikel 11, § 1, eerste lid, 1ste van de Opvangwet volgt dat de toewijzing aan een opvangstructuur eindigt wanneer de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een definitieve beslissing heeft genomen over de asielaanvraag (hetzij tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling, hetzij tot erkenning van het subsidiair beschermingsstatuut).

Nu eisende partij, via de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 29 juni 2012, de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kreeg, diende hij, op basis van de aangehaalde bepalingen, de opvangstructu(u)r(en) van Fedasil waarin hij tot dan toe had verbleven, te verlaten (cf. Kort Ged. Arbrb. Dendermonde 21 november 2012, RK 12/12/C, *onuitg.* – stuk 13 bundel eisende partij; E. WILLEMS, “Huisvesting – Recht op huisvesting: ook voor vreemdelingen?”, in X., *Onroerend goed in de praktijk*, Mechelen, Kluwer, losbl., afl. 250 (februari 2013), XVI.K, 57-58).

Ten onrechte houdt verwerende partij, daarbij verwijzend naar een instructie van Fedasil dd. 17 februari 2012, in dit verband voor dat eisende partij wel in aanmerking zou komen voor verdere opvang in de opvangstructuren van Fedasil. In deze instructie wordt immers zelf als beginsel vooropgesteld dat “het Agentschap niet langer bevoegd is voor de opvang van NBMV *die over een verblijfsvergunning beschikken*”, zoals het geval is voor eisende partij. “Omwille van deze redenen, vragen wij”, zo vervolgt de instructie, “dat iedere NBMV die een inschrijving in het vreemdelingenregister heeft, die als politiek vluchteling werd erkend, *die het statuut van subsidiaire bescherming heeft* of waarvan de voogd een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) heeft ontvangen (en waarvan de dienst Vreemdelingenzaken deze niet langer verlengd), *de opvangstructuur zo snel mogelijk verlaat*”.

Het klopt wel dat de instructie voorziet in de mogelijkheid van een *uitzonderlijke verlenging van verblijf* in de opvangstructuur (van in beginsel twee maanden) – en daartoe een procedure uitwerkt –, maar op het ogenblik van de bestreden beslissing (4 december 2012) beantwoorde eisende partij niet meer aan de voorwaarden voor een dergelijke verlenging, gezien zijn toekenning van de status van subsidiaire bescherming dateert van 29 juni 2012. Bovendien hangt het toestaan van een dergelijke *uitzonderlijke verlenging van twee maanden* af van de voorwaarde dat men kan aantonen dat alles is in het werk wordt gesteld om het vertrek van de jongeren uit de opvangstructuur te versnellen, rekening houdend met de leeftijd en de maturiteit van de minderjarige. De stelling van verwerende partij dat eisende partij, ondanks de toekenning van de status van subsidiaire bescherming, tot aan zijn meerderjarigheid in de opvangstructuur van Fedasil kon verblijven, berust derhalve op een foutieve interpretatie van de instructie van Fedasil dd. 17 februari 2012.

Gelet op het voorgaande kan verwerende partij derhalve niet afdoende naar recht voorhouden dat op basis van de residuaire aard van haar hulpverleningsopdracht eisende partij zich diende te wenden tot Fedasil om, in het kader van de Opvangwet, binnen een van diens opvangstructuren (verder) materiële opvang te ontvangen.

2.2.2. Nopens het argument van het residuair karakter van de OCMW-hulpverlening, toegepast op de opvangmogelijkheden binnen de bijzondere jeugdbijstand

Het residuair karakter van de hulpverleningsopdracht van verwerende partij vormt evenmin een afdoende juridische grondslag voor het argument van verwerende partij dat eisende partij opgevangen dient te worden in de structuren van de bijzondere jeugdbijstand, gezien hij, naar het oordeel van verwerende partij, zich als niet-begeleide minderjarige vreemdeling per definitie bevindt in een problematische opvoedingssituatie.

In eerste instantie merkt deze rechtbank op dat de hulpverleningsopdracht van de instanties van de bijzondere jeugdbijstand eveneens een residuair karakter heeft. Op de vraag aan welke residuair stelsel – het OCMW dan wel de bijzondere jeugdbijstand – in geval van mogelijke samenloop voorrang moet worden verleend, kan derhalve niet zonder meer en in het algemeen worden geantwoord, zoals verwerende partij voorhoudt, dat de hulpverlening door de sector van de bijzondere jeugdbijstand voorgeat op de hulpverleningsopdracht van het OCMW. Het omgekeerde dient veeleer te worden aangenomen, met name dat de hulpverleningsopdracht van het OCMW algemener van aard is en voorgeat op de bijzondere en specifieke opdracht van de sector van de bijzondere jeugdbijstand. Dit standpunt kan worden afgeleid uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof (cf. GwH nr. 33/2003, van 12 maart 2003) en werd inmiddels ook meermaals bevestigd in de rechtspraak van arbeidsgerechten (cf. Kort Ged. Arbrb. Brussel nr. 12/138/C, 22 november 2012, *J.dr.jeun* 2013, afl. 321, 40, noot BVK en *Rev. dr. étr.* 2012, afl. 170, 705). Ook in de doctrine wordt dit

standpunt gehuldigd (cf. H. MORMONT en K. STANGHERLIN, “La condition d’âge”, in *Aide sociale-Intégration sociale, le droit en pratique*, La Chartre, 2011, 93; C. VAN ZEEBROECK en B. VAN KEIRSBILCK, “Le droit à l’aide sociale des mineurs étrangers non accompagnés”, *J. dr. jeun.* 2006, afl. 255, 54-60).

Ook ten overstaan van de bijzondere doelgroep van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen kan het standpunt van verwerende partij dat haar hulpverleningsopdracht altijd residuair is ten overstaan van de opvangmogelijkheden in de sector van de bijzondere jeugdbijstand niet worden verdedigd (cf. Kort Ged Arbrb. Brussel nr. 12/168/C, 9 augustus 2012, A.R. nr. 12/16735, *onuitg.* – stuk 11 bundel eisende partij). Zowel in een omzendbrief van van 20 januari 1999 (WEL 99/01) van de Vlaamse minister van Cultuur, Welzijn en Gezin als een dienstnota van 21 maart 2006 van de Vlaamse minister van Welzijn wordt expliciet gesteld dat een niet-begeleide minderjarige vreemdeling zich niet noodzakelijk in een problematische opvoedingssituatie bevindt, maar dat dit telkens individueel onderzocht dient te worden door het CBJ of de jeugdrechtbank (cf. Parl. Vr. van 6 juni 2006 (S. GATZ, B. CARON, R. DAEMS en T. MERCKX-VANGOEY over de opvang van niet-begeleide minderjarigen, *Parl. Hand.* VI. Parlement 2005-2006, COM WEL. Zie tevens J. VANGENECHTEN, “Opvanglandschap NBMV ingrijpend gewijzigd”, www.jeugdrecht.be). Eveneens blijkt uit deze documenten dat niet-begeleide minderjarige vreemdelingen, binnen de opvangstructuren van de bijzondere jeugdbijstand, enkel nog opgevangen worden in pleeggezinnen en in het tot hen gerichte ‘categoriale’ aanbod (X. “Dienstnota beperkt toegang NBMV tot de bijzondere jeugdzorg”, *Nieuwbrief Vreemdelingenrecht* 2006/12, Kruispunt migratie-integratie), dat, ook vandaag nog, slechts een beperkt aantal plaatsen kent (cf. Parl. Vr. nr. 548 van 29 augustus 2012 van G. TURAN over ‘niet-begeleide minderjarige vreemdelingen – opvang’, *Schr. Vr.* VI. Parlement). Bedoeling is om enkel nog de meest hulpbehoevende niet-begeleide minderjarige vreemdelingen in de opvangstructuren van de Bijzondere Jeugdzorg terecht te laten komen. Men kan hierop kritiek formuleren – een en ander houdt ontegensprekelijk verband met het reeds lang aanslepend probleem van de onduidelijke bevoegdheidsafbakening (en daarmee verband houdende financiële verantwoordelijkheid) tussen de federale overheid en de deelstaten over de opvang van deze jongeren (cf. D. DE RIDDER en V. LIPPENS, “Verstrikt en gevangen? De hiaten in de Belgische opvang van ‘Niet-begeleide Minderjarige Vreemdelingen’, *Panopticon* 2010, afl. 4, 7-21), een kwestie waarover nog steeds onderhandeld wordt – maar uit het voorgaande kan in elk geval niet anders worden afgeleid dan dat de stelling van verwerende partij dat eisende partij als niet-begeleide minderjarige vreemdelingen per definitie voor opvang terecht kan in de opvangstructuren van de bijzondere jeugdbijstand – en verwerende partij, gelet op de residuaire aard van zijn opdracht, derhalve niet gehouden is om hem maatschappelijke dienstverlening te verstrekken – niet kan worden onderschreven.

In dit verband kan de rechtbank, ten slotte, niet anders dan vaststellen dat eisende partij wel degelijk een hulpvraag heeft geformuleerd om opgevangen te worden binnen de structuren van de Bijzondere Jeugdstand, maar dat het CBJ te Kortrijk op 5 november 2012 deze vraag heeft afgewezen. Volgens de daartoe bevoegde instantie bevindt eisende partij zich, met andere woorden, niet in een problematische opvoedingssituatie en is er derhalve juridisch geen gronslag voorhanden voor de stelling van verwerende partij dat eisende partij terecht kan en moet in de opvangstructuren van de bijzondere jeugdbijstand. De bewering dat eisende partij zich in de afwijzing van zijn aanvraag door het CBJ zou verkneukelen, laat deze rechtbank voor rekening van verwerende partij.

Gelet op het voorgaande meent de rechtbank dan ook dat het argument van verwerende partij dat maatschappelijke dienstverlening *in casu* ontzegd kan worden omdat eisende partij nagelaten heeft een aanvraag in te dienen bij het CBJ, de bestreden beslissing niet in feite en niet in rechte kan verantwoorden.

2.2.3. Nopens het argument dat financiële steun niet de meest passende vorm van hulpverlening vormt

Laatste argument waarop de bestreden beslissing wordt gestoeld, is, ten slotte, het motief dat het verlenen van financiële hulp niet de meest passende vorm van hulpverlening is voor een niet-begeleide 16-jarige minderjarige.

Het OCMW dient, overeenkomstig artikel 60 § 3 van de OCMW-wet, materiële hulp in de meest passende vorm te verstrekken. De rechtbank stelt vast dat verwerende partij weliswaar van oordeel is dat maatschappelijke dienstverlening in de vorm van financiële hulp niet de meest passende vorm van hulpverlening is, maar tot dusver nagelaten heeft om binnen haar ruime autonomie ter zake enig ander concreet alternatief aanbod in het dossier van eisende partij uit te werken (cf. Kort Ged. Arbrb. Dendermonde 21 november 2012, RK 12/12/C, *onuitg.* – stuk 13 bundel eisende partij).

Mede gelet op het feit dat eisende partij begeleiding ontvangt van Lisanga, is de rechtbank van oordeel dat de toekenning van maatschappelijke dienstverlening in de vorm van financiële steun *in casu* te aanzien is als de meest passende vorm van hulpverlening, weliswaar rekening houdend met de inkomsten die hij heeft verworven in het kader van zijn opleiding.

Met betrekking tot de periode waarvoor deze dienstverlening moet worden verstrekt, meent verwerende partij dat dit enkel kan vanaf 22 november 2012, gezien eisende partij pas dan in Gent werd ingeschreven. Dit standpunt kan niet worden gevolgd. Het bevoegde OCMW is het OCMW van de gewoonlijke verblijfplaats op de dag van de aanvraag, niet de plaats van inschrijving. Eisende partij diende zijn aanvraag om maatschappelijke dienstverlening in bij verwerende partij op 24 oktober 2012. Zoals de

arbeidsauditeur in haar schriftelijk advies terecht opmerkt verbleef eisende partij tot 31 oktober 2012 in het opvangcentrum te Deinze, maar verblijft hij vanaf 1 november 2012 in Gent.

Het OCMW dat zich onbevoegd acht, dient de zaak, overeenkomstig artikel 58, § 3 van de OCMW-wet, door te sturen naar het bevoegde OCMW. Het centrum dat deze verplichting niet naleeft, moet maatschappelijke dienstverlening verlenen zolang het de aanvraag niet heeft overgezonden en de redenen die aan de onbevoegdheid ten grondslag liggen niet heeft meegedeeld. De rechtbank kan alleen maar vaststellen dat verwerende partij geen toepassing heeft gemaakt van artikel 58, § 3 van de OCMW-wet.

2.3. Besluit

De vordering van eisende partij tot toekenning van maatschappelijke dienstverlening bestaande uit een financiële tegemoetkoming gelijk aan het leefloon voor alleenstaande is gegrond, althans voor wat betreft de periode vanaf 1 november 2012.

De vordering tot toekenning van een financiële steun in het kader van de huurwaarborg acht deze rechtbank niet gegrond. Verwerende partij betoogt in dit verband terecht dat de huurwaarborg *in casu* voldaan is en dat deze, bij einde huurcontract, kan worden gerecupeerd.

OM DEZE REDENEN:

De arbeidsrechtbank Gent, **negende** kamer,

Rechtdoende op **tegenspraak**,

Gelet op de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, inzonderheid de artikelen 2, 34, 35, 36, 37 en 41, die allen werden nageleefd,

Gelet op het schriftelijk advies van het openbaar ministerie, neergelegd ter griffie van deze rechtbank op 14 oktober 2013,

Alle andere en tegenstrijdige conclusies verwerpend,

Verklaart de vordering **toelaatbaar, en als volgt gegrond.**

Vernietigt de bestreden beslissing.

Zegt voor recht dat verwerende partij gehouden is tot de toekenning aan eisende partij van maatschappelijke dienstverlening onder de vorm van financiële steun gelijk aan het leefloon voor een alleenstaande, en dit vanaf 1 november 2012, rekening houdend met de door hem in deze periode gerealiseerde inkomsten.

Wijst eisende partij voor het overige of het meergevorderde af.

Legt de kosten van het geding ten laste van verwerende partij, gelet op artikel 1017, tweede lid van het Gerechtelijk Wetboek.
Vereffent de op heden te begroten kosten aan de zijde van de eisende partij op **120,25 euro** rechtsplegingvergoeding.

Verklaart dit vonnis uitvoerbaar bij voorraad, niettegenstaande elk verhaal en zonder borgstelling noch kantonnement.

Aldus gewezen door:

dhr. S. Bouckaert,	rechter in de arbeidsrechtbank, die de kamer voorzit,
dhr. M. Termote,	rechter in sociale zaken benoemd als werkgever,
dhr. D. Heirbrant,	rechter in sociale zaken benoemd als werknemer-bediende,

bijgestaan door:	
mevr. A. Bloeyaert,	griffier,

en uitgesproken op **VIERENTWINTIG JANUARI TWEEDUIZEND VEERTIEN** in openbare terechtzitting van de negende kamer van de arbeidsrechtbank Gent.

BLOEYAERT

HEIRBRANT

TERMOTE

BOUCKAERT

Voor eensluidend verklaard
afschrift ter kennisgebracht in
uitvoering van art. 792 Ger.W.
Vrijgesteld van expeditierecht
art. 280, 2° Wetb. Reg.

De griffier,

A. Bloeyaert